

למ.ס. שלומות,

1. קצת פירוורים שקלטתי מפי אחי-יחזקאל ופנחס היו כטיפות טל בשרב. בתוך הטרדות והחיפזון שבהן לוקה כתיבתי לא הגעתי לבקשתך למסור יישר כוח אישי למי שצריך. כל יום מוסיף בי הערצה להתרה בצפון ושאת נפש לשפלות שבדרום. אגב, תגובתי הפנימית הראשונה היתה למצוא ולהחזיר. מאחי יחזקאל שמעתי שהיתה אפשרות כזאת והוחמצה. חבל, נורא חבלו - כתבי לחי"ל-שלא תהא עינם צרה בעלילות ובפירסום שזכו להם סוף סוף העלומים. אין לך דבר שאין לו שעה. כל הגדרותינו מתקיימות.

2. לשאלותיך בהלכות סמכות עניתי, בשמי בלבד, כי דוד איננו, בסיוג אותו סעיף (ח' ט'). זה כתוצאה מלב לא שלם מעיקרא ובהשפעת השיחה עם האולם והשוער. נתכוונתי קודם כל להעמיד תריס בפני הפתעה מצדכם עד למכתב מכאן. עתה שהנני כותב אוכל לדייק. המצב החוקתי, עד להחלטה חדשה, הוא שאביעם' הממונה והקובע. הוראותיו בידכם. אגב, לא ברור לי אם שאלתך נשלחה לפני התקבל מכתבו אצלכם ורק את החזרה עליה במאוחר קיבלתי, או שההוראות לא הניחו דעתכם. דומני שהן ברורות ובמידה שאינן מפורשות הן מניחות לכם סמכות. בהשתמשכם בסמכות זו הנתונה לכם תתחשבו, בדעתי לגבי סיוג הסעיף, אך

[עד כאן עמוד 1. עמוד 2 להלן אינו תואם את ההקשר ואפשר שהוא ממכתב אחר !

[

החדשים היתה דעת אביעם' לחיוב ח' ט' כמנוסה במכתבו ואיני יודע אם השיחה עם האולם עשויה לשנות דעתו - אני סבור שלא. לי נראה, שמכל בחינת חוץ ופנים חשוב שכל מעשה ישא את הצדקתו בתוכו. כן נראה לי שהאבחנה בין צפון ודרום, בין צון וצאן מחייבת הקפדה על קו מסוים, שכלילת ח' תשטשו.

3. ייתכן שתהא לנו אפשרות קרובה להריץ לכם 50 א' ד' (12.5 א' ל'). השאלה היא - למי? בעיני רצוי לקבוע מען בהסכמת אל, כמיוחד למטרה. יבריק לי שיל את המען בתשובה לשאלתי מ-25.10.

מ.